

fredsstillelse at tænke paa, at Situationen denne Gang vilde tvinge ham til i det mindste at være høflig.

Meta havde en Dag forinden sin Bortrejse fortalt hende, hvad hun og hendes Mand havde oplevet med ham den sidste Tid i Jerve. Den Formodning, hun selv havde haft om den sande Aarsag til hans Kærestes Død, havde hun ved samme Lejlighed faaet bekræftet. Og det var denne Mand, der nu havde gjort sig til Herre her i Huset! Som kastede en ond Skygge over dets Fortid, selv over hendes Fars Minde!

Men hun havde ingen Ret til at gøre Moderen Bebrejdelser. Saa ufatteligt det var, saa havde hun dog selv engang i en nedtrykt Stemning været nær ved at lade sig forvirre af denne stoltserende Landsby-Apostel.

Efter en kort Ventetid gik Døren til Sovekammeret op, og Johannes Gaardbo traadte stille ind.

Der fløj en let Rødme op i hans Kinder, da han saa hende. Men han syntes iøvrigt ikke særlig overrasket. Han havde aabenbart været forberedt paa, at de engang vilde mødes her.

Han standsede og hilste. Nærmede sig derpaa et Par Skridt og sagde:

»Jeg synes, Deres Mor idag har det bedre. Med Guds Hjælp vil hun nok snart komme paa Fode igen.«